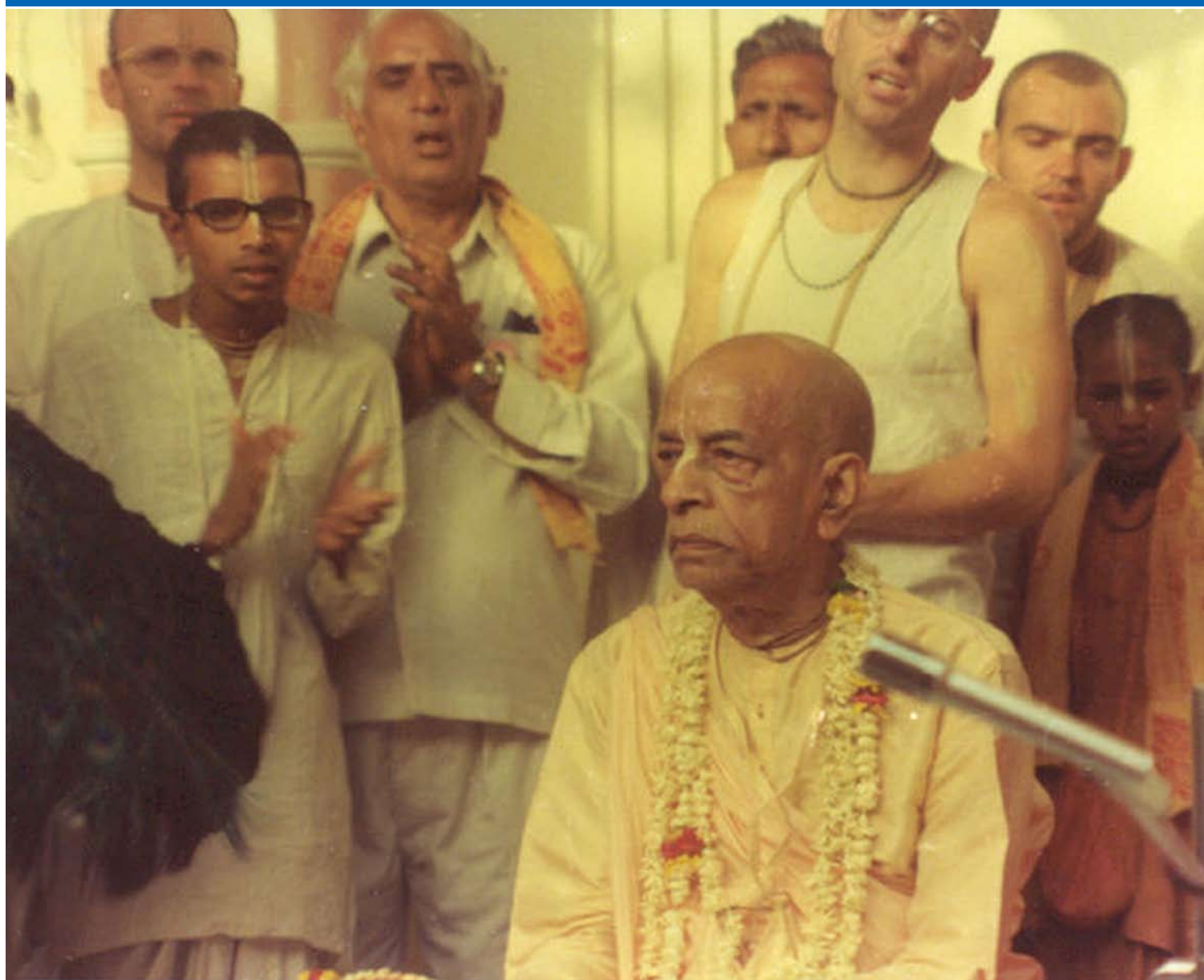

Hare Krisna, Hare Krisna, Krisna Krisna, Hare Hare, Hare Rama, Hare Rama, Rama Rama, Hare Hare

A guru akkor lehet guru amikor a guruja utasítja. Ennyi az egész. Különben senki sem lehet guru. [...] Tudnod kell, hogy az ember akkor lehet guru amikor a guruja arra utasítja, ennyi.

(B.G. lecke 1975 október 28)

Hol téved H. H. Jayadvaita Swami-már megint?

Hol téved H. H. Jayadvaita Swami- már megint?

Iskcon Revival Movement

Srila Prabhupada azt állítja, hogy pontosan az előző *Acaryanak* kell felhatalmazást adnia:

**„Olyan, a tanítványi láncolat, hiteles lelki tanítómesterétől
kell vennünk avatást, akit lelki tanítómestere felhatalmazott.
Ezt *diksa-vidhananak* nevezik”**

(S.B. 4.8.54, magyarázat)

A következőkben bemutatunk egy választ H. H. Jayadvaita Swami 'Hol tévednek a *Ritvikek* -már megint?' című írására. Ez az írása egy válasz volt, egy általunk közzétett cikkre, amely önmagában is egy válasz a **korábbi 'Hol Tévednek a *Ritvikek*?'** című írására.

Mielőtt még bele mennénk Ő Szentsége Jayadvaita Maharaja cikkének az analízisébe, bocsánatot szeretnénk kérni Maharajától, bármilyen sértésért amit az előző válaszunkban ellene elkövettünk. Néhány szakasz valóban kissé kemény szavúra sikeredett, de mi semmi esetre sem akartunk sértéseket elkövetni. A BBT naptárral kapcsolatos megjegyzést csak egy viccnek szántuk, de úgy tűnik, hogy félreértéseknek adott helyet. Mi nem szándékoztunk arra utalni, hogy Maharaja megvalósításai Srila Prabhupada *paramparaval* kapcsolatos utasításaira a képzelet szüleményei, csupán azt akartuk hangsúlyozni, hogy azok a nem létező utasítások amelyek az írásában voltak, ellentmondásra utaltak a p.s. *ritvik* rendszerrel kapcsolatban. Próbáltunk tisztelettudóak maradni. Azt is mondtuk, hogy az ő cikke eddig a legjobban megfogalmazott támadás a *Ritvikek* ellen (és továbbra is az), amellyel eddig találkoztunk. Azt is mondtuk, hogy a cikke egy végiggondolt írás volt; hogy a 6 érvéből csak kettőt vitattunk meg; megköszöntük, hogy a posztumusz *ritvik* kifejezés helyett a p.s. *ritvik* kifejezést használta; és a következővel fejeztük be:

„Tisztában vagyunk azzal, hogy te Srila Prabhupadanak egy őszinte követője vagy, és úgy gondolod, hogy a p.s. *ritvik* egy eretnek rendszert, amelyet pápai szigorral kell eltiporni. De kérünk téged, hogy imádkozz Srila Prabhupadahoz az üggyel kapcsolatos véleményéért. Ha mélyen imádkozol akkor biztosak vagyunk abban, hogy azon nyomban válaszolni fog. Meglehet, hogy az ISKCON vezetői nem fognak ránk hallgatni, de rád biztosan. Te visszaterehetnéd az ISKCON-t a helyes vágányra és ezáltal nagy örömet tudnál okozni Srila Prabhupadanak.”

(Jayadvaita Swaminak címzett eredeti válaszunkból)

Amikor olyan nagy mértékű az egyet nem értés egy ilyen alapvető témával kapcsolatban mint az avatások az ISKCON-ban, akkor garantáltak az esetenként előforduló durvább kifejezések. Azonban biztosan állítjuk, hogy nem vettük túl komolyan Maharaja sértegetéseit és szarkazmusát. A legfontosabb az, hogy az igazságot próbáljuk megállapítani. Mindenesetre, fogadd el a legőszintébb bocsánatunkat.

Az alábbiakban megmutatjuk Maharaja **legutóbbi** válaszait, bekeretezett szöveggé. Ezek a szövegrészek a mi eredeti levelünkben kieszett idézetek, és Maharaja azokra adott válaszaiból áll. Az **eredeti válaszunkból** kieszett idézeteknek az 'IDÉZET' fejléccet, továbbá az ő válaszainak a 'VÁLASZ' fejléccet adtuk. Az ő válaszaire adott válaszaink a bekeretezett rész alatt találhatóak.

IDÉZET:

„A továbbiakban mi is örömmel fogjuk használni ezt a kifejezést. A kedvenc módszeredet a *parampara* folytatására a következőkben 'Többszörös *Acarya* utódlási rendszer' azaz M.A.S.S szóval fogjuk jellemezni -....”

VÁLASZ:

Szalmabábu-érv, képzeletbeli ellenfélnek szól. Az én írásom arra fókuszált, hogy a *ritvik* teória téves. Annak a részletei, hogy hogyan kellene folytatódnia a *paramparának* olyan témát alkotnak, amivel én nem foglalkoztam. Csupán elterelő hadműveletről van szó. (amit még jó néhányszor megtesznek az írásukban).

Érdekes módon Maharaja írása nyolc bekezdésnyi, a guru *parampara* természetét leíró szöveggel kezdődik. Ez az egyik, 'Vissza Istenhez' magazinban megjelent kiváló cikkének a tartalma. Az eredeti cikk célja valóban a *ritvik* elmélet helytelenségének a bemutatása volt, de a Maharaja ellenérveinek nagy része, a *parampara* működésének a leírására egy 'sima vanília' elméletet vet fel. A jelenlegi cikkében ezt be is vallja Maharaja, ahol az eredeti írásának a 'sima vanília' koncepcióját tárgyalja:

A „sima vanília”, ami miatt annyira ki vannak bukva, nem más mint egy legegyszerűbb szavakkal kifejezett megállapítás Srila Prabhupadanak a *paramparáról* szóló alapvető tanítását illetően, amit Ő Isteni Kegyelme nem győzött ismételni.

Az eredeti cikkében, Maharaja újból és újból a guru *parampara* rendszernek a 'sima vanília' koncepcióját használja fel mint a *ritvik* elmélet elleni bizonyítékot. Csak, hogy néhány példát említsünk:

„A p.s. *Ritvik* elméletek ellenzői ennél a pontnál azzal érvelhetnek, hogy nem fogadhatjuk el a „tanítvány” szótári jelentését, hanem meg kell magyaráznunk, mit jelent a szó. Amikor a szótári jelentés egyértelmű, nincs szükség interpretációra. Amikor azonban kétes, meg kell magyaráznunk.

Bárki csatlakozhat eszméjének iskolájához, vagy, ha továbblépünk, mozgalmához, a Krisna-tudat Nemzetközi Szervezetéhez. És végül nem csupán szellemében válhat tanítványává, hanem a guru-*parampara* rendszerén keresztül avatott tanítványa lehet.”

(Hol tévednek a *Ritvikek*)

A fenti idézetben Maharaja igazából egyenlővé teszi, az ISKCON jelenlegi avatási rendszerét, a M.A.S.S. rendszert, az örök 'guru-*parampara* rendszerrel'. Sőt ez teljes mértékben alátámasztja az eredeti kijelentésünket. Azt is figyelembe kell vennünk, hogy Maharaja maga is támogatja és részt is vesz a jelenleg működő guru rendszerben, hiszen saját tanítványai vannak. Tehát az olvasói természetes módon feltételeznék, hogy ő védi a saját maga által igénybe vett rendszert. A rendszert amit 'Többször

Acarya utódlási rendszernek' vagy M.A.S.S.-nek (Multiple Acarya successor system)-nek hívunk.

IDÉZET:

„Az elemzésed szerint mi a 'kemény *Ritvik* vonal' képviselői vagyunk, de egy apró módosítással (aláhúzva):

Srila Prabhupada kellene, hogy legyen az egyetlen avató *Acarya* az ISKCON-ban, mindaddig amíg a mozgalom fennáll. A mi alázatos véleményünk szerint az ISKCON minden egyes tagjának oktató lelki tanítómesterré, azaz *siksa* guruvá kellene válnia.”

VÁLASZ:

J. Swami a *ritvik* elméleteknek csupán három ízesítését ismerte föl. Ám az elme termékeny, s határtalan lehetőséget nyújt a kitalációkra. Van tehát egy negyedik ízünk! És biztos, hogy hamarosan új ízek követik. Itt van, megjött Bagaméri!

(Megjegyzés: továbbhaladva azt fogjuk találni, hogy az ő állítólagos finoman módosított elméletük – nevezzük félkemény elméletnek? – semmiben sem különbözik a „keménytől”. No, de se baj, még ha nem is találtál föl új ízesítést, nem okoz nagy kárt, ha azt hirdeted, hogy igen.)

Maharaja itt azt állítja, hogy nincs azzal 'semmi baj' ha egy különböző ízesítésünk van annak ellenére, hogy az nem létezik. A későbbiekben mégis azt fogjuk tapasztalni, hogy Maharaja ezen a ponton húz le minket, egy olyan ponton, amelynek semmi köze sincs a szóban forgó témához, a p.s. '*ritvik* doktrína' érvényességének a kérdéséhez. Sőt az is bemutatásra kerül, hogy Maharaja ízesítése végig különbözött a miénktől.

IDÉZET:

„A mi alázatos véleményünk szerint az ISKCON minden egyes tagjának oktató lelki tanítómesterré, azaz *siksa* guruvá kellene válnia.”

VÁLASZ:

Tényleg, milyen alázatos vélemény. Íme Krisna Kant Desai, aki még csak nincs is avatva, és Yaduraja Dasa, egy második generációs *bhakta*, akik tanácsokat osztogatnak Srila Prabhupada tanítványainak, köztük GBC tagoknak, sannyasiknak és Srila Prabhupada legidősebb tanítványainak arról, hogy miféle tettekre kéne törekedniük. Igen rendkívül alázatos.

Ahogy Srila Prabhupada mondta:

„A mi Krisna-tudatos mozgalmunk a felebaráti szereteten alapszik. Van azonban egy szó, *maryada*, ami tiszteletet jelent. A Lelki Tanítómester és az idősebb tagok iránt mindig tiszteletet kell mutatni.”

(Levél Jayapatakanak, 1970 április 17.)

Sri Caitanya Mahaprabhu elmondja (*Caitanya Caritamrita*, Antya 4.130-4.131):

tathapi bhakta-svabhava – maryada-raksana

maryada-palana haya sadhura bhusana

„Egy bhaktára az jellemző, hogy betartja és védelmezi a vaisnava illemszabályokat. A vaisnava illem betartása a *bhakta* ékessége.”

maryada-langhane loka kare upahasa

iha loka, para-loka – dui haya nasa

„Ha valaki megszegi az illemszabályokat, az emberek gúnyt úznak majd belőle, s így elveszett mind ebben a világban, mind a következőben.”

És (166): *maryada-langhana ami na paron sahite* „Az illemszabályok megszegését nem tűröm el.”

Tételezzük fel azonban, hogy vészhelyzetről van szó. Srila Prabhupada filozófiáját kutyák kaparintották meg (rangidős tanítványai: Vau! Vau!), és egyedül olyan bátor lelkek menthetik meg, mint Krisna Kant és Yaduraja.

Pompás. De ha tévedtek, és tényleg csak áthágyjátok az illemszabályokat, és apardhakat követtek el, az Úr Siva és szellem-serege legyen kegyes nyomorult, szájalmas lelketekhez.

A fentiekre maga Maharaja ad választ. Jelenleg teljes zűrzavar van a GBC-ben a M.A.S.S.- el kapcsolatos további teendőkről, mivel az egy szégyenteljes rémálommá kezd átalakulni. Ezzel egy időben sok idősebb *bhakta*, köztük templom presidentek, guruk, sannyasik és néhány GBC tag is felismerte Srila Prabhupada avatással kapcsolatos végső utasításának az érvényességét. Teljesen egyetértünk azzal, hogy Maharajanak sokkal egyszerűbb lenne ezekre a bhaktákra hallgatnia, mint magunkfajta holmi

kezdőkre. 'A Végső Utasításban' is elismerik ezt. A változásnak az ISKCON-on belülről kell kezdődnie, fentről lefelé. Ne felejtjük el, hogy 'A Végső Utasítást' eredetileg a GBC rendelte el azért, hogy frissen átnézhesék a kérdést, és kibogozzák. Mi, feltétel nélkül követnénk Maharajat, hogy ha ő követné Srila Prabhupada végső utasítását, vagy bebizonyítaná, hogy az, elvetésre szorul. Ha esetleg tévedtünk volna akkor sem mondtuk azt, hogy az örök tanítványi láncolat egy tagja a nyers bűnös cselekedetek martalékává vált. Most félretesszük az Úr Siva szellemeit, mivel nagyobb halak várnak a sütésre.

IDÉZET:

„Bárki aki saját tanítványt szeretne avatni az természetesen csinálja, de ehhez hozzon létre egy saját mozgalmat.”

VÁLASZ:

Azok között a bhakták között, akik Srila Prabhupada szolgálatában guruként szolgálnak, hányan voltak valaha is, akik „saját nevükben” akartak volna avatni?

Barátaink már megint saját szalmabábujukat győzték le.

A Maharaja tényleg többet tud annál, minthogy a fenti kijelentést megtegye. Teljesen nyilvánvaló, hogy 'a saját nevükben' kifejezés, a tanítványok avatásának a *ritvikkel* ellentétes menetére utal, sőt szerinte ez az avatás 'Srila Prabhupada nevében' történik:

Bizonyos tanítványok az ő nevében, mint *Ritvikek*, avathatnak új bhaktákat, akik aztán Srila Prabhupada tanítványai lesznek. Az ISKCON-nak ezt és csakis ezt a rendszert kell követnie, az idők végezetéig.

(Hol tévednek a *Ritvikek*)

Ha Maharaja ragaszkodik ahhoz, hogy az ISKCON jelenlegi guru rendszerében avató guruk, nem saját tanítványokat avatnak, akkor a következő kérdések vetődnek fel:

1. Kinek a nevében avatnak?
2. Ha az 1) pontra Srila Prabhupada a válasz, akkor az miben különbözik a *ritvik* rendszertől?
3. Ha az 1) pontra Srila Prabhupada a válasz, akkor az avatott tanítványok miért nem az ő tanítványai?
4. Ha az 1) pontra Srila Prabhupada a válasz, akkor miért nem az övé a guru *dakshina*?

Stb.

Maharaja nagyon jól tudja, hogy 'a saját tanítványok' kifejezés annak a nyilvánvaló kérdésnek az átadására lett használva, hogy az avatott tanítványok az ő saját tanítványuk és nem Srila Prabhupadaé lesz, ahogy az a *ritvik* rendszerben lenne.

IDÉZET:

„Prabhupada a tanítványait folyamatosan arra buzdította, hogy 'lelki tanítómesterek' legyenek, de *siksa* és nem *diksa* guruk.”

VÁLASZ:

Hiteles kijelentés a Krisna Kant Samhitából.

Egy gyerekes és értelmetlen megjegyzés, hiszen a következő sorból kiderül, hogy ez a kijelentés egyenesen Srila Prabhupadatól jön, és Maharaja ezúttal vitán felül azonnal is idézi ezt a következő sorban. (Lásd soron következő rész)

IDÉZET:

Ez teljesen világos a C.C. 'amara ajnaya guru hana' szakasz magyarázatából: „**A legjobb ha az ember nem fogad el egyetlen tanítványt sem**”. (C.C. *Madhya Lila* 7:130)

VÁLASZ:

Nagyon jó magyarázatot választottak, csak rossz részt idéztek belőle. A következő jobb lett volna:

A sahajjiák egyik csoportja azonban úgy véli, hogy az ilyen tevékenységek [tanítványokat elfogadni és könyveket írni] ellenkeznek az odaadó szolgálat elveivel, sőt pusztán a materializmus egyik formájának tekintik őket. Azzal, hogy szembefordulnak Sri Caitanya Mahaprabhu elveivel, sértéseket követnek el lótuszlába ellen. Inkább meg kellene fontolniuk utasításait, és ahelyett, hogy azon igyekeznének, hogy alázatosnak és szerénynek látszódnak, inkább tartózkodniuk kellene attól, hogy becsmérlik Sri Caitanya Mahaprabhu követőit, akik prédikálnak.

Emellett: A legjobb, ha az ember nem fogad el egyetlen tanítványt sem. Ezért fogadott el Srila Prabhupada ötezret, ugye?

1. Természetesen a magyarázatnak Maharaja által idézet szakasza is csodálatos, de ez nem hártja el azt a tényt, hogy Maharajanak nincsen válasza az általunk idézett szakaszra.
2. Azt mondani, hogy Srila Prabhupadanak voltak tanítványai, nem változtatja meg azt a nyilvánvaló tényt, hogy a „legyél guru” vers ISKCON-ban használatos értelmezése az, hogy „a legjobb ha nem fogadunk el egyetlen egy tanítványt sem.” Ez ott is van a vers magyarázatában.
3. Mi sosem mondtuk azt, hogy a prédikálás, könyvosztás és a hiteles avatások az odaadó szolgálat elvei ellen mennének.

IDÉZET:

Kezdeként, úgy érezzük, hogy az írásodban két alapvető feltevés is komolyan hibádzik. Az első az, hogy a p.s. *ritvik*, definíció, szerint a tanítványi láncolat, azaz a guru *parampara* végét jelenti. Ez egy hibás feltevés.

VÁLASZ:

A cikkem ezt egyáltalán nem feltételezi. Ehelyett inkább azt teszi világossá, hogy a „mérsékelt” *ritvik* elmélet szerint a *parampara* rendszerének folytatódnia kell, egészen addig, amíg egy vagy több „önragyogó” *Acarya* fel nem tűnik a színen. Jó lenne, ha barátaink azokra a feltételezésekre válaszolnának, amelyeket valóban leírtam, és nem azokra, melyekről szó sem volt.

Tisztelettel mondjuk, hogy Maharajanak újból át kéne néznie a saját cikkét. Értékeljük, hogy valószínűleg el van foglalva a prédikálással, vagy a Hare Krisna mahamantrával, de ha komolyan be akar ismét szállni a vitába, és meg akarja védeni a cikkét, akkor feltétlenül segítene az, ha újból átnézné amit eredetileg írt:

Az elmélet ezen „kemény” vonala szerint, még ha fel is bukkan valamikor egy uttama-adhikari, sohasem fog saját tanítványokat avatni. Legjobb esetben is csak *Ritvik* lehet – hiszen e kemény vonalas elmélet azt állítja, hogy Srila Prabhupada a tanítványi láncolat utolsó tagja. A láncolatnak vége szakadt. Srila Prabhupada az egyetlen guru, az idők végezetéig. **Mostantól** minden új *bhakta* az ő tanítványa lesz, kijelölt *Ritvikjein* keresztül. És még ha jönnek is új guruk, szükségtelen tartozékok lesznek csupán. Végére is, ki lehetne jobb guru, mint Srila Prabhupada? És miért kellene bárki mástól avatást elfogadni? „A tanítványi láncolat örökkévaló rendszerének” a „kemény/mérsékelt” vonalások számára is vége lényegében.

(Hol tévednek a *Ritvikek*)

Mivel mi 'kemény' *Ritvikek* vagyunk ezért nyilván csak annak a helyzetnek van értelme. És Maharajanak az erre a helyzetre vonatkozó kijelentései feltételezik, hogy a tanítványi láncolatnak vége szakad.

IDÉZET:

„az ISKCON, más csak 9500 évig fog fennállni. Az örökkévalósággal összevetve ez a 9500 év semmi, csupán egy pillanat. Ez az az idő intervallum amin belül Srila Prabhupada lesz a összekötő kapocs az ISKCON-ban.”

VÁLASZ:

Az elméletük immáron világossá vált. Nem a „kemény” vonal „enyhe módosítással”. Egyszerűen csak a módosítatlan kemény *ritvik* elmélet, ahogyan a cikkemben definiáltam: „*Srila Prabhupada az egyetlen avató lelki tanítómester minden ISKCON bhakta számára, s örökre az is marad. Bizonyos tanítványok az ő nevében, mint Ritvikek, avathatnak új bhaktákat, akik aztán Srila Prabhupada tanítványai lesznek. Az ISKCON-nak ezt és csakis ezt a rendszert kell követnie, az idők végezetéig.*”

Oké, az , hogy „az ISKCON-nak örökre ezt a rendszert kell követnie”, azt jelenti, hogy „ameddig az ISKCON létezik”. De hát ez nyilvánvaló nem, nem? Nos, olyan alakok számára, akiknek külön meg kell magyarázni a „mostantól” nem szükségképpen jelenti, hogy „ az idők végezetéig”, lehetséges, hogy nagy intellektuális áttörést jelent kitalálni, hogy ebben a kontextusban a „mindörökre” azt jelenti: „ameddig az ISKCON fennáll.” Gratulálok, barátaim! Itt a satori. Elértétek a megvilágosodást.!

Először is mi csak az átláthatóságra törekedtünk. Az, ahogyan Maharaja azt a fentiekben írta, félreérthető, hiszen az „örökre” szó mint:

„...s **örökre** az is marad [...]Az ISKCON-nak ezt és csakis ezt a rendszert kell követnie, **az idők végezetéig.**”

Arra engedhet következtetni, hogy az ISKCON maga is örökké létezni fog, és mi nem ezt mondjuk. Így, úgy gondoltuk, hogy nincs azzal semmi rossz, hogy ha elhárítjuk a lehetséges bizonytalanságokat. Maharajanak az alábbi kijelentése be is igazolta a félreértésekkel kapcsolatos félelmeinket:

Az elmélet ezen „kemény” vonala szerint, még ha fel is bukkan valamikor egy uttama-adhikari, sohasem fog saját tanítványokat avatni. Legjobb esetben is csak *Ritvik* lehet – hiszen e kemény vonalas elmélet azt állítja, hogy Srila Prabhupada a tanítványi láncolat utolsó tagja. A láncolatnak vége szakadt. Srila Prabhupada az egyetlen guru, az idők végezetéig. **Mostantól** minden új *bhakta* az ő tanítványa lesz, kijelölt *Ritvikjein* keresztül. **(Hol tévednek a *Ritvikek*)**

Tehát a fenti kijelentések alapján, jogosan emeltük ki az „enyhe módosítást”, és Maharaja szarkazmusa fölöslegesnek bizonyult.

Egyébként:

Szinte minden *ritvik*, akivel eddig találkoztam, a „mérésékelt” *ritvik* teóriát próbálta eladni nekem (vagy a „kemény/mérésékeltet”, amely szerint előbb vagy utóbb megjelenik egy tiszta *bhakta*, és a tanítványi láncolat folytatódhat). Ezek az emberek egyáltalán nincsenek kisegítve Krisna Kanttal. Sőt, az ellenfelük. Ahogy az előző cikkem bemutatta, a *ritvikizmus* „kemény” és „mérésékelt” vonala kölcsönösen kizárja egymást. Ha az egyik igaz, a másinak hamisnak kell lennie.

Tehát még ha Krisna Kant érvei elég nyomósak lennének is ahhoz (de nem azok), hogy bizonyítanák egyúttal, hogy a „mérésékelt” elmélet téves. Így aztán vagy Krisna Kantnak van igaza és a mérésékelt vonal hívei tévednek, vagy pedig nekem van igazam, és akkor mind a ketten tévednek. Vagy egyik, vagy másik, a „mérésékelt” *ritvik* teória téves. (Persze a „kemény” vonal is az.)

Teljesen egyetértünk Maharajával abban, hogy a „mérésékelt” elmélet, amely csupán egy másik ízesítése a M.A.S.S rendszernek, rossz. Már írtunk néhány cikket ennek a bemutatására. Az IRM a kemény *ritviket* követi (persze az enyhe módosításunkkal). Más szavakkal, mi úgy gondoljuk, hogy nem szükséges semmilyen változtatás. A dolgoknak pont úgy kéne folytatódniuk, ahogyan Srila Prabhupada hagyta őket.

IDÉZET:

„A korábbi *acaryák*, több száz, sőt ezer évekig a 'jelenleginek' számítottak. Erre jó példa Srila Vyasadeva.”

VÁLASZ:

Jó kis példát találtak ugye fiúk?

Az ismert vers alapján Vyasadeva egyike azon személyeknek, akik az ősidőkben születtek, mégis élnek még ma is. „A bölcsek, szentek közül néhányan még ma is élnek. Még mindig élnek. *Tri-kala jna*. Nincs múltjuk, jelenük, jövőjük. Amikor ez az egész univerzum megsemmisül, ők Vaikunthára mennek vagy a lelki világba. Prasurema, Vyasadeva, és sokan mások – azt mondják még mindig élnek.”

(*Srimad-Bhagavatam* lecke, Los Angeles, 1972 szeptember 25.)

és még egyértelműbben:

Ami a *parampara* rendszert illeti: nincs abban semmi különös, hogy hézagos. Mi a Brahma Sampradayához tartozunk, Krisnától Brahmáig, Brahmától Naradáig, Naradától Vyasadévéig, Vyasadévától Madhváig száll alá, és Vyasadeva meg Madhva között nagy szakadék van. De néha azt mondják, Vyasadeva még mindig él, és Madhva olyan szerencsés volt, hogy személyesen találkozhatott vele. Ugyanígy a *Bhagavad gitában* is azt találjuk, hogy a *Gita* először a Napisten kapta, néhány millió évvel ezelőtt, de Krisna csak három nevet említ ebben a *parampara* rendszerben: Vivasvan, Manu és Iksvaku; ezek a hézagok tehát nem akadályoznak bennünket abban, hogy megértsük a *parampara* rendszert. A *parampara* rendszernek sok ága van, s nem lehet a tanítványi láncolatban az összes ágat és mellékágot számon tartani. A hiteles *acaryától* kell kezdeni, abban a *sampradayában*, amelyikhez tartozunk.

(Levél Dayanandanak, 1968. december 4.)

Ez aztán nagyban támogatja a posztumusz *ritvik* elméletet, ugyebár?

Mi sehol sem állítjuk azt, hogy a fenti idézet a p.s. *ritvik* rendszert támogatja. Inkább, mint ahogy a fentiekben, Maharaja maga is idézte; csak annak bizonyítására használjuk, hogy az *Acaryak* sok ideig is maradhatnak „jelenlegiek”. A fenti idézet feltétlenül támogatja az állításunkat. Mi sosem mondjuk, hogy az idézet más valamit is támogat. Csak az időtartamot néztük és kész. A fizikai kérdést az eredeti cikkünkben, ezektől külön tárgyaljuk.

IDÉZET:

„A második állításod amihez sürgősen hozzá kell szólnunk, az az általad bevezetett 'sima vanília' fogalom. Ha létezik egy olyan sajátosság ami a legjobban jellemzi a *diksa* átadását a guru *paramparankban*, akkor ez az, hogy teljesen eltér a megszokottaktól ... Mi úgy érezzük, hogy a 'sima vanília' keretnek súlyos hiányosságai vannak, és ezért nagyon félrevezető.”

VÁLASZ:

A „sima vanília”, ami miatt ki vannak bukva, nem más mint egy egyszerűbb szavakkal kifejezett megállapítás Srila Prabhupadanak a *paramparáról* szóló alapvető tanítását illetően, amit Ő Isteni Kegyelme nem győzött ismételni. Cikkük hátralevő részét barátaink annak szentelik, hogy „kivételekkel” és „szabálytalanságokkal” hozakodnak elő – bármivel, amit csak elő tudnak kaparni. Fogják tehát Prabhupada tiszta, egyszerű és alapvető tanítását, és megpróbálnak valami homályos és bonyolult, „ha”, „és” meg „de” szavakkal teli dolgot csinálni belőle. Ez az, ami „félrevezető lehet”! Mellesleg nem is „szabályos vaníliáról”

beszéltem, hanem „sima vaníliáról”. „Simáról”, a szó „egyszerű”, „tisztá”, „mesterkélt” és „könnyen érthető” értelmében. „Szabályos vaníliára” változtatták, hogy játszhassanak egy kicsit a szóval, és a „szabályos”-t szembeállíthassák a „szabálytalan”-nal. Hm, hm! Jól szórakoztok, ugye?

Mégis, amint látni fogjuk, Maharaja képtelen bármilyen bizonyítékot vagy példát mutatni arra, hogy mi próbálnánk homályos „dolgát csinálni belőle” „Prabhupada tiszta, egyszerű és alapvető tanításával”. Biztosan jobb lett volna, ha ilyen példákat keres, ahelyett, hogy az Úr Siva szellemeivel fenyegetett volna minket, és az alázatról tartott volna kiselőadást.

Elnézést kérünk azért, hogy a „sima” szó helyett a „regular”, szokványos szót használtuk. Ez azonban nehezen nevezhető Maharaja egy érvelési vagy filozófiai áttörésének. Mivel a „regular” szót is jelentheti, hogy „nem kitüntetett” vagy, hogy „szokásos”, mi mégsem látjuk azt, hogy a jelentése nagymértékben megváltozott volna, ha egyáltalán változott is valamit. Azt sem látjuk, hogy ezen hiba felgöngyölítése miben segíti Maharajat. Maharaja valóban a „fagylaltot” használja a sima és ízesített változatok közti különbség kiemelésére. Mégis ugyanazok a „gyors éttermek” a „regularis” szokványos kifejezést is használják ugyanazon értelmezés átadására, mint a „sült és limonádé” – „regular, szokványos közepes vagy nagy”. De valóban rosszul idéztünk tőle, és ez figyelmetlenség volt; Ha egy lemezen lett volna meg a cikk, akkor biztosan nem fordult volna elő, tehát még egyszer elnézést kérünk.

IDÉZET:

„Szerinted a *diksa* általános formája az, hogy a guru minden olyat megtanít a tanítványának amit a Krisna tudatról tudnia kell. A tanítvány nem kérdezhet csak a filozófiáról, hanem személyesen meg kell közelítenie és szolgálnia is kell a gurut – (Abban nem vagyunk biztosak, hogy ezt a közeledést és szolgálatot a fizikai teste felé kell végezni, egy az egybe. Ha igen, akkor ez biztos nem Srila Prabhupada módszere volt – Nagyon sok tanítványa fizikailag nem is találkozott vele). Miután a guru elhagyta a bolygót, a tanítványnak főleg az elkötelezettsége végett van továbbra is kapcsolata a guruval és azonnal szabadon tevékenykedhet *diksa* guruként, a saját tanítványait avatva.”

VÁLASZ:

Első lépés J.S. szavainak megtámadásakor: Változtasd meg, amit mondott. Második lépés: Támadd meg a megváltoztatott verziót.

„Szerinted a *diksa* általános formája az, hogy a guru minden olyat megtanít a tanítványának amit a Krisna tudatról tudnia kell.”

Nos, én közel sem így fogalmaztam. Honnan szeditek mindezt?

„A tanítvány nem kérdezhet csak a filozófiáról, hanem személyesen meg kell közelítenie és szolgálnia is kell a gurut.”

Erről megint csak azt mondjátok, hogy „Jayadvaita Swami szerint”? (Hm. Az ember hódoljon meg a gurunak, kérdezzen tőle és szolgálja őt – azok közülünk, akik legalább a *bhakta*-programon túljutottak, bizonyára felismerik a verset, ahonnan ez a gondolat származik.)

„(Abban nem vagyunk biztosak, hogy ezt a közeledést és szolgálatot a fizikai teste felé kell végezni, egy az egybe. Ha igen, akkor ez biztos nem Srila Prabhupada módszere volt – Nagyon sok tanítványa fizikailag nem is találkozott vele).”

Persze, hogy nem vagytok benne biztosak, mert láthatóan valamiféle rejtett jelentés után kutattok abban, amit J.S. írt. J.S. azt értette, amit leírt, ennyi az egész. Miért vagytok olyan bizonytalanok abban, hogy vajon J.S. úgy értette-e, hogy a szolgálatot „a fizikai testének kell végezni”? Azért, mert ez egyáltalán nem tartozik ahhoz a témához, amiről J.S. beszél.

„Miután a guru elhagyta a bolygót, a tanítványnak főleg az elkötelezettsége végett van továbbra is kapcsolata a guruval...”

Itt már megint megváltoztattátok azt, amit J.S. valóban mondott, arra, amit ti magatok agyaltatok ki. Vagy olyan dolgokat magyaráztok bele a szavaiba, amiket sohasem állt szándékában mondani. De hát ebben semmi meglepő nincs, nem igaz? Hiszen barátaink számára ez csak a szokásos repertoár: Fogd a szerző szavait, forgasd ki, magyarázd bele, amit te akarsz, aztán jelentsd ki, hogy a kiforgatott verzió az, amit a szerző mondani akart.

Nos, Srila Prabhupada esetében ezt éppenséggel megúszhatják, hiszen nincs többé fizikailag jelen köztünk, hogy tiltakozzon. Ám, számukra sajnálatos módon, ezúttal a szerző fizikailag is jelen van a színen, s így szól: „Krisna Kant és Yaduraja, elferdítetek a szavaim. Amit mondtam és amit ti mondotok, hogy mondtam – amit közölni akartam és amiről azt állítjátok, hogy közölni akartam – két különböző dolog. Tróger fiktív arcok vagytok! Adok egy ingyen tanácsot: Legközelebb, ha el akarjátok ferdíteni, amit egy szerző mondani akart, tegyétek úgy, ahogyan Srila Prabhupadaval tettétek: várjátok meg, amíg már nincs jelen fizikai testében, s nem mondhatja, hogy tévedtek.

Amit J.S. valóban mondott, az így hangzik: Az igaz tanítvány úgy érzi, örök időkre adósa lelki tanítómesterének, s így örök időkre a szolgálója marad. Ezért aztán még amikor a lelki tanítómester elhagyja ezt a világot, mester és tanítvány akkor is kapcsolatban maradnak... A szerző saját magyarázata: „igen, a lelki tanítómestert és a tanítványt a lekötelezettség érzése köti össze. De ami még fontosabb, a szolgálat révén is kapcsolatban állnak. Az a tanítvány, aki őszintén szolgálja a lelki tanítómestert, mindig kapcsolatban áll vele. Ha ezzel valami gondotok van, roppantul sajnálom. fafejűek.

„Miután a guru elhagyta a bolygót, a tanítvány ... azonnal szabadon tevékenykedhet *diksa* guruként, a saját tanítványait avatva.”

Nos, pillantsunk csak bele a cikkbe: J.S. ezt sem mondta. A stratégia újra a régi: Változtasd meg, amit a szerző mondott, és támadd meg a megváltoztatott verziót.

Megjegyezzük, hogy az idézetet nem tettük idézőjelek közé a cikkükben, és így nyilván csak körülírásnak számít. Tehát arról van itt szó, hogy mi tévesen rossz értelmezést adunk-e annak amit a szerző írt; nem pedig, hogy egy szó szerinti idézet vagy sem. A szerző azt állítja, hogy mi tévesen neki tulajdonítjuk az alábbi kijelentéseket. Most újra leírjuk őket, és azokat a valódi állításait az eredeti cikkéből, amelyekre mi ezeket a kijelentéseinket alapoztuk:

„Szerinted a *diksa* általános formája az, hogy a guru minden olyat megtanít a tanítványának amit a Krisna tudatról tudnia kell.”

Ez a *parampara* rendszerének az egyik titka: ahhoz, hogy valaki hiteles mester legyen, először hiteles szolgának kell lennie. A diák ezért átadja magát a lelki tanítómesternek mint tanítvány, és szolgálja őt, a mester pedig azzal viszonzza mindezt, hogy megválaszolja tanítványa kérdéseit, s így transzcendentális tudással világosítja fel. Az őszinte tanítvány előtt, akinek teljes hite van mind Krisnában, mind a hiteles lelki tanítómesterben, a lelki megvalósítás valamennyi igazsága ténylegesen feltárul.

(Hol tévednek a *Ritvik*ek)

„A tanítvány nem kérdezhet csak a filozófiáról, hanem személyesen meg kell közelítenie és szolgálnia is kell a gurut.”

A lelki tanítómester elfogadásának módszerét a *Bhagavad-gíta* magyarázza el: meg kell hódolnunk előtte, kérdeznünk kell tőle, és szolgálnunk kell őt. Az, hogy csupán kérdezzük, önmagában nem elég. Alázatosan át kell magunkat adnunk neki, s el kell fogadnunk őt Isten képviselőjének.

(Hol tévednek a *Ritvik*ek)

„Miután a guru elhagyta a bolygót, a tanítványnak főleg az elkötelezettsége végett van továbbra is kapcsolata a guruval...”

Az igaz tanítvány úgy érzi, örök időkre adósa lelki tanítómesterének, s így örök időkre a szolgája marad. (Hol tévednek a *Ritvik*ek?)

(Hol tévednek a *Ritvik*ek)

(Jegyezzük meg itt a „főleg” és a „örök időkre” szavakat. Nem zárunk ki egy szolgáltatón keresztüli kapcsolatot.)

„Miután a guru elhagyta a bolygót, a tanítvány ... azonnal szabadon tevékenykedhet *diksa* guruként, a saját tanítványait avatva.”

Amire most fel akarom hívni a figyelmet, az a következő egyszerű gondolat: A megszokott módszer az, hogy a lelki tanítómester az eltávozásáig avat, azután pedig a tanítványai avatnak tovább.

(Hol tévednek a *Ritvik*ek)

A két verzió összehasonlítását az olvasóra bizzuk. A körülírásunk legalább olyan jó megértést ad mint, az eredeti cikkben előforduló változatlan szöveg, így a teljes jelentése egyáltalán nem változik. A legrosszabb esetben, a körülíró tehetségünk nem tökéletes abban, hogy az adott szövegnek csak az alapvető jelentés változatlan. Mindenesetre semmi értelme sincsen ezt kiemelni, hiszen nincsen semmi köze a szóban forgó kérdéshez – a p.s. *ritvik* rendszer érvényességéhez. És, hogy ha Maharaja csak ennyit akar hozzátenni a p.s. *ritvik* rendszer érvényességéhez – nem vagyunk tökéletes körülírók – ám úgy legyen. Mindközben a *ritvik* értelmezés akadályok nélkül virágozhat tovább. Ez természetes módon veti fel azt a kérdést, hogy Maharaja, egyáltalán minek írta meg ezt a cikket? A megjegyzések és viccek az alázatunkról, ízesítésünkről, és a körülíró képességünkről stb., semmilyen módon sem járulnak hozzá az eredeti állításunk érvényességének a kérdéséhez – amelyről mi úgy gondoljuk, hogy a p.s. *ritvik* rendszer egy nyilvánvaló esete.

A nagy költő szavaival élve, „panasszal és bosszúsággal teli” (Szentivánéji álom) jön Maharaja, de a végén az egész csak egy „sok hűhó semmiért!” volt.

IDÉZET:

„Lehet, hogy még annál is nagyobb bajban vagyunk, mint ahogy azt gondoltad.”

VÁLASZ:

Igen, kétségkívül. Mostanra teljes mértékben félremagyaráztátok azt, amit J.S. „sima vaníliának” jellemezett, s most elkezdték ízekre szedni ezt az elferdített változatot. És lesznek emberek, akik komolyan fognak venni benneteket, észre sem véve, milyen mély árokba vezettétek őket.

Amint már láttuk, Maharaja képtelen volt az általa mondottak tartalmával kapcsolatos bármilyen félreértelmezésre bizonyítékot szolgáltatni. Legfeljebb a stílussal, aminek semmi köze sincs az egészhez.

IDÉZET:

„Az első példa amit bemutatasz, az éppen a bolygóközi *diksát* írja le, (*Bhagavad Gita* 4.1).”

VÁLASZ:

A szerzők most – komolyan! – a bolygóközi *diksa* érdekében nyitnak vitát. „Tudjuk, hogy Srila Prabhupada mint maha bhagavata legalább olyan hatalmas, mint Iksvaku és a hasonló félistenek. Számára egyáltalán nem okozna problémát a *diksa* átvitele vagy átadása a befogadó tanítvány számára, akármelyik bolygón tartózkodjék is.”

A bolygóközi *diksa* – vagy talán csalna az emlékezetem? – nem az a folyamat, amit Srila Prabhupada ajánlott. Szerzőink azonban roppant okos és leleményes emberek. Miért is ne? Kapaszkodjanak, hölgyeim és uraim! Jó kis utazásnak néznek elébe!

Amint már az előbbieken láttuk, Maharaja jobban tenné ha a valóban elhangzottakra koncentrálna, és mérsékelné a kétségtelen komikusi tehetséget. Marad a tény, hogy igazából maga Maharaja adott egy a bolygóközi *diksát* tartalmazó példát, mint egy bizonyíték a 'sima vaníliára'. Mi csupán ennyit állítottuk, és ez tény.

IDÉZET:

„Ez a kapcsolat inkább misztikusabbnak tűnik mint egyszerű elkötelezettségnek...”

VÁLASZ:

A szerzők ezért az éles elméjű megfigyelésért dicséretet érdemelnek.

Köszönjük szépen.

IDÉZET:

„Ha tényleg azt gondolod, hogy a 4.1 egy példa a 'sima' *diksára* akkor meglehet, hogy nem is állunk olyan távol egymástól. [néhány ember azt mondja, hogy] a földöntúli *diksa* folyamata szemben áll a *sastrákkal*. És ennek ellenére azzal, hogy a 4.1-et használod a *parampara* egyetlen *sastrikus* példájaként, arra engedsz minket következtetni, hogy ez az amit kéne csinálni.”

VÁLASZ:

Micsoda? Azzal kezdtem, hogy idéztem a *Bhagavad gita* megszokott versét, s mire KK és YD végeznek velem, hirtelen arra utalok, hogy az embernek más bolygón élő guruktól kell *diksát* elfogadnia! Csodálatos.

Maharaja színjátéka, nem tudja elfedni az alábbi tényeket:

1. A *Bhagavad gita* 4:1 versét idézi a „sima vanília” koncepció alátámasztására.
2. A *Bhagavad gita* 4:1 verse leírást ad a bolygóközi *diksára*. És amint korábban említettük, mi csupán ezt emeltük ki.

IDÉZET:

„Úgy találtuk, hogy a 'sima vanília' cáfolatai öt alapvető kategóriára oszthatóak. Azonban nem tagadjuk, hogy sokkal több kategória is létezhet:”

VÁLASZ:

A stratégia újra egyértelművé válik: Fogd Srila Prabhupada alapvető tanításait és lódd le őket sorra a legkülönbélebb „kivételekkel”.

Érdekes módon Maharaja képtelen bármilyen bizonyítékot mutatni arra, hogy mi 'lelőjük Srila Prabhupada tanításait'. De úgy tűnik, hogy üres állítások újbóli ismétlésére van ideje és energiája.

IDÉZET:

„1) Hézagok.”

VÁLASZ:

Barátainknak a „Hézagok” pompás lehetőséget nyújt, hogy kibontakoztathassák képzelőerejüket. A józanabbak számára

azonban Srila Prabhupada levele Dayanandához elegendő ahhoz, hogy ne foglalkozzanak tovább a témával. Amit még meg kell jegyeznünk:

A „hézagok” témája – az, hogyan ejtette Srila Prabhupada és hogy ugranak rá barátaink – tisztán demonstrálja a különbséget aközött, amit Srila Prabhupada csinált és amire *ritvik* barátaink készülnek. Srila Prabhupadat az érdekelte, hogyan oszlassa el a szükségtelen kételyeket. A mi barátainkat az, hogyan ébresszék fel ezeket.

Ha Maharaja, jobban elolvasta volna az állításainkat, akkor láthatná, hogy mi csupán azt mutattuk be, hogy vannak változatai a: „guru avat amíg eltávozik, és ezután rögtön a tanítvány kezd avatni” modellnek. Ez egy tény, és itt mi csak ennyit állítunk.

IDÉZET:

„Ezek azok az esetek amikor a *paramparaból* eltávozik (meghal) egy *Acarya*, és nincsen egy következő kapocs aki rögtön neki kezdhetne az avatásnak. Vagy az a személy aki a következő kapocs lenne nem kapott azonnali felhatalmazást a lelki tanítómesterétől, hogy eltávozásakor vagy utána azon nyomban avathasson. Például a mi *sampradayankban* Srila Bhaktisiddhanta eltávozása és az azt követő első hiteles avatás között mintegy húsz év telt el. A száz évnél nagyobb hézagok sem példa nélküliek a tanítványi láncolat tagjai között.”

VÁLASZ:

A logikájuk itt elviselhetetlenül rossz. Srila Prabhupada 1933-ban kapott avatást, lelki tanítómestere fizikai jelenlétében. Az a tény azonban, hogy ő maga nem avatott még húsz évig, valamiképp bizonyíték a „hézag”-ra ami olyan mint ami Vyasa és Madhvacharya között volt, és amit a *samadhi* utáni *ritvikizmus* flúgos filozófiája bizonyítéknak tekint. Egy másik szöveggörnyezetben ez az érv így hangzana:

A fiak az apáktól születnek, és ők maguk is apák lesznek. Néha azonban megesik, hogy az apáknak még húsz vagy több évvel azután sincsenek fiaik, hogy saját apjuk eltávozott. Ez egyértelműen egy hézag – „a szabály áthágása” - , és azt mutatja meg, hogy a fiaknak nem kell szükségszerűen az apjuktól születniük. Ugyanúgy szülehetnek nagyapjuktól is. Hát persze.

Ez egy szalmabábú érv Maharajatól. A „hézagot” mi nem mint bizonyíték használjuk a p.s. *ritvik* elmélethez. Csupán mint egy a *parampara* folytatására használt ‘szokványos’ vagy ‘sima’ modell elleni bizonyítékot. Maharaja analógiáját használva (amelyet ő rosszul alkalmaz) - az, hogy egy apának a saját apja eltávozása után sok évig még mindig nincs gyereke, csak a következőre ad bizonyítékot:

Az apának nem kell, hogy a saját apja eltávozása után egyből fia szülessen.

Ezt nem annak a bizonyítására használták, hogy az apának soha nincsenek gyerekei, vagy, hogy a nagyapa gyerekei, vagy bármi ilyen dolog (és e végett Maharajanak rossz az alkalmazása.)

A fenti analógia egy másik okból kifolyólag is hibás. A „*Ritvikek*” nem azt állítják, hogy a fiuknak a „nagyapáktól” kellene születniük. Azt mondják, hogy a fiúk csak az apáktól szülehetnek. De ez az apa Srila Prabhupada. És, hogy amíg egy érvényes okot nem adnak arra, hogy a továbbiakban ne ő legyen az apa, és inkább a fiai váltsák fel. Mivel ebben a lelki analógiában, az apának nem kell abbahagynia az előteremtést amint „meghal”, vagy amint az egyik „fia” képesítetté válik ahhoz, hogy önmagát előteremtse. Nem, Srila Prabhupada egy olyan rendszert állított fel, amelyben továbbra is lesznek fiai, és az idősebb gyerekei segítik Őt mint „*siksa guruk*” a fiatalabb testvéreikhez.

IDÉZET:

„2) Fordított hézagok. ...

3) *Siksa/diksa* kapcsok...

4) Az avatás módja...”

VÁLASZ:

Ezek az érvek fabatkát sem érnek.

Egy újabb példa arra, hogy Maharaja elkerüli a filozófiai érvelést és helyette használhatatlan kijelentéseket tesz.

IDÉZET:

„5) Utódlási rendszerek.

Ez a *sampradayankban* található egymástól különböző utódlási rendszerekre utal. Például Srila Bhaktisiddhanta egy ‘Önragyogó’ utódlási rendszert hagyott jóvá. Mi úgy tudjuk, hogy Srila Prabhupada egy képviselési *acarya* rendszert hagyott hátra, utódokként a könyveivel.”

VÁLASZ:

Tudomásotok szerint. Örülök, hogy ezt kimondtátok.

Még mindig bemutatásra vár Maharajatól, hogy a kérdéssel kapcsolatos ismereteink hiányosak lennének.

IDÉZET:

„Ilyen széles választékkal szemben ez egy kemény kihívás nekünk, hogy azonosítani tudjuk mit is jelent a 'sima vanília'”

VÁLASZ:

Más szóval: Amikor Srila Prabhupada *paramparáról*, „tanítványi láncolatról” beszélt, valami olyan összetett és a szabálytalanságok meg kivételek miatt zavaros dologról beszélt, hogy szinte nem is lehet megérteni, mit akart. Srila Prabhupada nem adott nekünk egyszerű, alapvető tanítást. Az igazság „tutti-frutti” – szinte minden belefér.

Ó igen valóban. Barátaink ezt a vonalat követve érvelnek tovább, és érveik mind ugyanazok. Nem szükséges időt vesztegetnünk rájuk.

Érdekes, hogy Maharaja az idő megtakarításával igazolja, a több oldalnyi érvelésünkre meg nem adott válaszait, és ehelyett következetlen, üres állításainak ad teret. Talán értékesebb lett volna az idejét a fő kérdésekre, és nem a mi körülírásunk pontosságára írt megjegyzéseire pazarolni. Ha néhány bhaktát „megzavartunk” az előző cáfolatunkkal, akkor nem látjuk, hogy Maharaja további erőlködése, miben segítenének nekik.

IDÉZET:

„Ha a 'sima vaníliával' te arra az általános elvre utalsz, hogy elfogadunk egy gurut aki a soron következő kapcsolat, és aki egy felhatalmazott tagja a tanítványi láncolatnak, akkor teljesen egyetértünk.”

VÁLASZ:

Mostanra derül ki, hogy halvány fogalmatok sincs róla, mire utaltam.

A bekezdés több része csak fellengzős szószaporítás: „A p.s. ritvik rendszer megengedi azt, hogy akárhányan megtudják közelíteni, érdeklődni és szolgálni Srila Prabhupadat, aki pont egy ilyen lelki tanítómester. Ennek az elfogadásnak a konkrét lebonyolítása a hely, idő és körülmény függvénye, de az elv az megmarad. Ez az elv sehogy sem kompromittálódik a p.s. ritvik rendszerben.”

Rendben, Srila Prabhupada mindenki *Siksa* guruja. Ezt a p.s. ritvik elmélet tényleg nem veszélyezteti jobban, mint a telefonpózna elmélet tenné (amíg elfogadod, hogy Srila Prabhupada a *siksa* gurud, saját magad választhatsz telefonpózna, akitől avatást kaphatsz.) És akkor mi van? Azt jelentené ez, hogy a p.s. ritvik dolog hiteles? Nem.

Ha a „sima vanília” nem utal a „soron következő kapcsolat elfogadására a tanítványi láncolatban”, akkor bármi amire utalhat, az bogusz, hamis; Mivel a fentiekben található elv egyenesen a *Srimad Bhagavatamból* (2:9:7) származik, amint azt az eredeti cikkünkben idéztük.

Mi nem azt mondjuk, hogy a ritvik azért jó az ISKCON-nak mert nem szegi meg a *diksa* vagy utódlás elveit; mi csupán azt emeljük ki, hogy nem szegi meg. Maharaja cikkének a lényege az, hogy a ritvik ellentmond a 'sima vaníliával', de amint azt az előbbiekben bemutattuk (nagyon óvatosan válogatva a szavainkat) a „sima vanília” tényszerűen nem is létezik. Mivel az eltávozás utáni ritvik, nem mond ellent sem a sastrákkal sem a *parampara* elveivel, akkor miért lett az eltávozáskor leállítva? Maharajanak erre a kérdésre kellene sürgősen válaszolnia.

Hogyha a „megközelíteni, tudakolni tőle, és szolgálni Srila Prabhupadat” folyamat, csupán a *siksa* gurunkká teszi meg őt, akkor a *Bhagavad Gitanak* ezt a folyamatot ajánló 4:34 versét, nem lehetne egyszerre a *diksa* általános példájának is használni (amelyet gyakran használnak az ISKCON-ban a ritvik ellenesek). Ugyanúgy bizonyítékként van tálalva, hogy a *diksa* gurunak fizikailag jelen kell lennie. A vers világosan a *diksáról* beszél, hiszen a 'tudás átadására' használt szó az upadiksyanti – 'avatni valamivel'. Így az állításunk továbbra is fennáll. A tudakozódás, szolgálat és a tanítványi láncolat soron következő kapcsolata által történő avatás folyamata, semmilyen módon nincs ellentmondásban a ritvik rendszerrel.

IDÉZET:

„A *Bhagavad Gita* (1983-as kiadás) borítója szerint, amelyet te magad bíráltál, Srila Prabhupada a jelenlegi láncszeme a tanítványi láncolatnak. Annak ellenére, hogy a saját magad által bíralt könyv borítóján ezt tisztán olvashatjuk, amikor legutóbb találkoztunk, még nagyon nyomatékosan ragaszkodtál ahhoz, hogy igazából nem Srila Prabhupada a jelenlegi láncszeme a tanítványi láncolatnak.

Ahhoz, hogy alátámaszd az álláspontod drámai változását 1983 óta...”

VÁLASZ:

A könyvborítón lévő szöveget (és vajon tényleg Jayadvaita Swami írta? Ő lektorálta? Vagy látta egyáltalán?) most filozófiai nézeteinek egyértelmű kinyilvánításaként kell elfogadnunk.

Ha a könyvborító valóban, lényeges filozófiai elhajlást tartalmaz, és Maharaja tud erről, akkor hogyan engedheti meg világszerte több tíz milliányi példány eladását? Nem ő a BBT igazgatója és a szóban forgó könyv szerkesztője? Ha nem Srila Prabhupada a jelenlegi láncszem, akkor a Maharaja nálunk sokkalta de sokkalta többet tett azért, hogy a világ megtudja, hogy mégis ő az.

IDÉZET:

„Ahhoz, hogy alátámaszd az álláspontod drámai változását 1983 óta, azt állítottad, hogy 'ahhoz, hogy egy jelenlegi láncszem legyen, a gurunak fizikailag jelen kell lennie.'"

VÁLASZ:

Barátaink ezek után egy beszélgetés emlékfoslányaiba ugranak fejest, melyet J.S.-val folytattak, s melynek során egy rakás érv elhangzott a „jelenlegi láncszemet” illetően. Természetesen a számukra legkényelmesebb utat választják, és most olyan gondolatokkal vitáznak, mely szelektív emlékezetükben egy beszélgetésből megmaradt.

Bevezető szavaikból eleinte úgy gondoltuk, J.S. cikkére fognak válaszolni. Abban a cikkben a „jelenlegi láncszem” szó egyáltalán nem is szerepel. Nem hibáztatom őket. Ha nekem kellene az ellen a cikk ellen védekezni, én is igyekeznék kibújni alóla. Mindenesetre az érvelésükkel a következőre jutottak...

Persze, mi válaszoltunk Maharaja cikkére. De egy bónuszként beletettünk, egy a Maharajával történő ötórás megbeszélés során felmerülő kérdést, amely csak részben vezetett a cikke megírásához. – (A beszélgetés ezen tartalmát kazettára is felvettük). Nem látjuk, hogy a témához tartozó beszélgetésünkből való pontok felhozatala, egy példa arra, hogy mi 'kiutat keresünk', hiszen a válaszaink 95%-a konkrétan, a 'Hol tévednek a *Ritvikek*' című írásra vonatkozik.

IDÉZET:

Mivel most Srila Prabhupada a soron következő kapocs vagy kapcsolat, ezért hozzá kell fordulnunk az avatásért. Srila Prabhupada fizikai jelenlétének semmi köze sincsen a *diksa* transzcendentális folyamatához, ahogy ezt a könyveiben, leckéiben, beszélgetéseiben és leveleiben újból és újból és újból tisztázta:

„A fizikai jelenlét nem materiális.” (Srila Prabhupada lecke, 1967/19/1)

VÁLASZ:

Mindez egyértelmű támadás a tanítványi láncolat gondolata ellen. Szótári jelentése alapján a láncolat nem más mint „sorrendben vagy az események folyásában egymást követő személyek vagy dolgok”. Barátainknak a „sorrend” gondolatával van némi gondjuk. Miért kéne a láncolatban Srila Prabhupada lelki tanítómestere után először Srila Prabhupadanak, aztán az ő tanítványainak, majd e tanítványok tanítványainak stb. következniük? Miért nem inkább csak közvetlenül Srila Prabhupada után jön mindenki, most és az elkövetkező 9000 évben egyaránt?

Ami mellett barátaink síkra szálltak érveikkel, az nem a „tanítványi láncolat”, hanem a „tanítványok hiánya”: a *parampara* rendszer vége. Vagy – hogy ne legyünk igazságtalanok velük – egy 9500 évig tartó korszak, amely idő alatt a láncolatot „jégre tesszük”. Ezt követné később számításaik szerint az ISKCON elhalálása és nem sokkal ezután a Krisna tudat végső megszűnése.

Amint látjátok, nem amellet emelnek szót, hogy a tanítványi láncolat megszakadjon. Csupán azt akarják, hogy fel legyen függesztve addig, amíg nem lehet már a földön lelki életet élni, és az olyan apró kis kedvességek, mint „tanítványi láncolat”, már nem is számítanak többé. És, látjátok, ez az, amit Srila Prabhupada „következetesen tanított egészen 1977-ig.” Értitek, nem?

Srila Prabhupada egészen 1977-ig folyamatosan azt tanította, hogy nekünk a tanítványi láncolat egy hiteles lelki tanítómesterét kell megkeresnünk. A *paramparankban* lévő nagy *acaryakról* is példát adott, akik hosszú ideig voltak 'jelenlegiek', és azt tanították, hogy a fizikai megjelenésnek semmi köze a spirituális tudás átadásához. Sosem tanította azt, hogy a tanítványi láncolatnak, tartalmaznia kell egy következő láncszemet (az egyik láncszemről a soron következőre), egy adott sima egyszerű időtartamon belül.

Függetlenül attól, hogy Maharaja elfogadja ezt vagy sem, Srila Prabhupada valóban a fentieket tanította. Srila Prabhupada semmi olyat nem tanított amely ellentmondana a p.s. *ritvik* rendszernek.

IDÉZET:

„Most vágjunk is bele a vita központi témájába. A végső instrukcióra.

Érdekes módon teljes önbizalommal, a Május 28.-i beszélgetésre hivatkozol, mint 'végső instrukcióra'; viszont ahogy egy pillantást vetettünk a teljes mértékben hitelesített BBT naptárra, azt találtuk, hogy Július két hónappal május után következik.

MEGJEGYZÉS:

A szerzők most már nemcsak furfangosak, hanem gorombák is. „Még az időről sincs fogalmad.”

Ha a Krisna tudatban nálam tíz vagy több évvel fiatalabb emberkének örömet okoz, hogy sértegensenek, nem bánom. Biztos vagyok benne, hogy megérdemlem. Abban is biztos vagyok, hogy megtalálják a módját, hogy „bebizonyítsák”: Krisna tudatosak. Oh, igen.

Bár hihetetlenül bosszantó, hogy el kell magyaráznom, ami magától értetődő, és hihetetlenül bosszantó, hogy előre tudom: minden hamis érv helyén amit megsemmisítek, két újabb bukkan fel, mégis megpróbálom. Íme: A május 28.-i beszélgetésre azon egyszerű okból utálok úgy, mint „a végső instrukció”, hogy ez volt a történelemben az utolsó alkalom, amikor Srila Prabhupada személyesen kértezték a szóban forgó témával kapcsolatban: hogyan folytatódik az avatás a fizikai eltávozás után?

A kérdés, melyet Ő Szentsége Satsvarupa Maharaja tett föl Srila Prabhupadanak, így hangzik:

A következő kérdés a jövőben történő avatásokkal kapcsolatos, amikor már nem leszel többé velünk. Szeretnénk tudni, mi lesz az első és második avatások módja.

Ez pontosan az a kérdés amiről mi beszélünk. Tisztán, félreérthetetlenül feltett kérdés. És ez az a kérdés, amire Srila Prabhupada május 28.-án kétségtelenül válaszolt. Ti azt szeretnétek hinni – és azt akarjátok, hogy mi is ezt higgyük -, hogy a július 9.-i levél szintén ugyanerre a kérdésre ad egyenes választ.

De miért kéne elhinnünk? Ott van a levélben? Nincs. Akkor ki mondja? Ti! Maszlag! A mögötte húzódó logika a következő:

Tézis: Az „utolsó válasz” Satsvarupa Maharaja kérdésére nem május 28.-án kelt, hanem július 28.-án.

kérdés: honnan tudjuk, hogy ez az „utolsó válasz”?

válasz: Onnan, hogy Július május után van.

kérdés: De miért lenne a júliusban írt levél valóban a májusban feltett kérdésre válasz?

válasz: Csak.

Maharaja átsiklik a nyilvánvaló tényeken. A GBC maga is bevallja, hogy a levél eleje a májusi beszélgetésre utal. A levél legelejéről világos, hogy az egy a május 28.-ihoz igen sokban hasonlító beszélgetésből lett ihletve, és, hogy ez a válasz a szóban forgó kérdésre:

Nem régiben, amikor minden GBC tag itt volt Vrindavanaban Ő Isteni Kegyelmevel, Srila Prabhupada említette, hogy hamarosan ki fog jelölni néhányat, a rangidős tanítványai közül „ritviknek”, (az acarya képviselőjének), abból a célból, hogy első és második avatást adjanak. Ő Isteni Kegyelme eddig az alábbi listán szereplő 11 tanítványt nevezte meg:

(Július 9.-i levél)

Ki állítja ezt? Maharaja saját GBC EC tagja, Ő Kegyelme Ravindra Svarupa prabhu:

„Nem régiben, amikor minden GBC tag itt volt Vrindavanaban Ő Isteni Kegyelmevel...” Ez a május 28.-i beszélgetésre utal, amikor Srila Prabhupadat arról kértezték a GBC tagjai, hogy hogyan fognak folytatódni az avatások a fizikai eltávozás után.

(Srila Prabhupada Guru rendszere vs. *Ritvik*vada: A tények tisztán és világosan, Ő. K. Ravindra Svarupa Dasa)

Reméljük azért, hogy Maharaja elfogadja ezt az állítást a saját ISKCON autoritásától. Ha esetleg nem fogadná el a GBC autoritását, akkor figyelembe vehetné a következőt. A május 28.-i beszélgetés nyitánya valóban közvetlen kapcsolatban áll a Július 9.-i levél nyitányával:

A következő kérdésünk az avatások jövőbeli lezajlásával kapcsolatos, főleg akkor, amikor te már nem leszel velünk. Amit tudni szeretnénk, az az, hogy hogyan fognak majd az első és második avatások lezajlani. [...] Igen. Néhányatokat ajánlani fogom. Amikor ez már el lett rendezve néhányatokat ajánlani fogom arra, hogy képviselői Acarya legyen. [...] Ezt úgy nevezik, hogy *ritvik Acarya*? [...] *Ritvik*, igen.

(Május 28.-i beszélgetés)

Vegyük észre az összefüggést az aláhúzott a fent aláhúzott szavak, és a július 9.-i levél nyitánya között:

Május 28.

Július 9.

„Első és második avatások”

„lezajlani”

„adjanak”

„én fogom”

„ajánlani”

„Amikor ez már el lett rendezve”

„első és második avatások”

„adjanak”

„*ritvik*”

„ki fog”

„jelölni néhányat a rangidős tanítványai közül”

„hamarosan”

Ha a július 9.-i levél valóban a májusi beszélgetés közvetlen folyománya, akkor a levél bizonyára egy kifejtése lehet a korábban elhangzott beszélgetés tartalmának, és így 'főleg' akkor lesz alkalmazható ha Srila Prabhupada már „nem lesz velünk.” Az egy elég abszurd feltevés, hogy a levél amely egy konkrétan eltávozás utáni *diksa* kérdésről szól, végül csak az eltávozás előtti helyzetet tárgyalja. Miért kell a levélben megemlíteni egy korábbi beszélgetést (május 28.) amely pont „főleg” azzal foglalkozik amikor Srila Prabhupada „már nem lesz velünk”, amikor ugyanez a levél csak Srila Prabhupada eltávozása előtti időkre vonatkozik?

IDÉZET:

„Azt állítod, hogy a július 9-i utasítást, és a *ritvik* rendszer létrehozását mindenki elfogadja. A mi tapasztalataink szerint viszont a bhakták többsége még nem is hallott a július 9.-i levélről azelőtt, hogy mi azt megmutattuk volna nekik, és meglepetten olvassák azt végig.”

VÁLASZ:

Kezdték egy kicsit fárasztóak lenni. Hányszor kell még azokkal a kijelentéseitekkel foglalkoznom, melyek mind úgy kezdődnek, hogy „Azt mondom”, és valami olyasmivel végződnek, amit sohasem mondtam?

Íme amit valóban mondtam:

1977-ben Srila Prabhupada kijelölte tizenegy tanítványát, hogy *Ritvik*-guruk, a szertartásokat elvégző lelki tanítómesterek pozíciójában szolgáljanak. Meghatalmazta őket, hogy eldönthessék, kiket fogadjanak el a jelentkezők közül, hogy japázzanak az avatandók japáján, s hogy az új tanítványoknak lelki nevet adjanak. E *Ritvikek* mindezt Srila Prabhupada nevében tették, s az avatottak nem az ő tanítványaik lettek, hanem Srila Prabhupadáé. 1977. július 9-én Srila Prabhupada aláírt egy dokumentumot, ami félreérthetlenné teszi ezeket a tényeket.

Hol van itt az – vagy bárhol máshol a cikkemben - , hogy „a július 9.-i határozat és a *ritvik* rendszer megalapítását mindenki elfogadja”? Az én álláspontom nem az volt, hogy mindenki olvasta a július 9.-i levelet, vagy hogy mindenki elfogadja a ti p.s. *ritvik* guru elméleteket, hanem az csupán, hogy szinte mindenki egyetért abban, hogy Srila Prabhupada kijelölt tizenegy *ritviket*. Már megint a saját szalmabábutokkal vitáztok, és nem velem.

Maharajanak megint el kellene olvasnia, amit mi mondtunk. Amint azt már korábban megtettük, mi csak újból fogjuk ismételni magunkat és Maharajat, és az olvasóra bizzuk a köztük lévő összefüggés eldöntését:

„a július 9.-i határozatot és a *ritvik* rendszer megalapítását mindenki elfogadja”

Térjünk most át egy másik témára, amit szintén senki sem kérdőjelez meg.

1977-ben Srila Prabhupada kijelölte tizenegy tanítványát, hogy *Ritvik*-guruk, a szertartásokat elvégző lelki tanítómesterek pozíciójában szolgáljanak.(1)[...] 1977. július 9-én Srila Prabhupada aláírt egy dokumentumot, ami félreérthetlenné teszi ezeket a tényeket.(2)

(Hol tévednek a *Ritvikek*)

Maharaja kijelenti azokról amiket mi (1) és (2)-vel jelöltünk meg, hogy olyan tények amelyekkel „mindenki egyetért”. (1) a *ritvik* rendszer. (2) a Július 9.-i utasítás.

Megint csak körülírtuk Maharaja kijelentéseit és nem idézőjelek közé tettük azokat. Nézzük meg, hogy megváltoztattuk-e a jelentését vagy az értelmezését annak amit mondtát:

Szerintünk:

mindenki elfogadja
a *ritvik* rendszer létrehozása

A július 9.-i utasítás

Maharaja szerint:

Mindenki egyetért abban
1977-ben Srila Prabhupada kijelölte tizenegy tanítványát,
hogy *Ritvik* guruk

A július 9.-i utasítás dokumentumot, ami félreérthetlenné
teszi ezeket a tényeket

Remélem, hogy eddig mindannyian egyetértünk.

A fentiekből kifolyólag továbbra sem látjuk, hogy az a kijelentésünk, hogy Maharaja egyetért mind Július 9.-i határozattal, mind a *ritvik* rendszer megalapításával, bármilyen módon is szalmabábu érv lenne. Abban teljesen egyetértünk, hogy a rendszer *samadhi* utáni alkalmazhatósága egy másik kérdés. Azonban mi sosem jelentettük ki, hogy ezt a pontot bárki is elfogadta volna. A Maharaja bizonyára nem gondolja azt, hogy mi azt próbáljuk tettetni mindenki felé, hogy ő egész végig egyetértet a *samadhi* utáni rendszerrel. Tehát a Maharaja ismét egy meggondolatlan támadást intéz egy kicsiny körülírási részlet ellen, miközben bármit is hozzátenne a szóban forgó témához – a p.s. *ritvik* rendszer érvényességéhez.

IDÉZET:

„Majd Srila Prabhupada azzal fejezi be, hogy akkor lesznek guruk ha ő arra utasítást ad, és ha ezt esetleg megtenné akkor azok a tanítványainak a tanítványai lennének. Nézd csak végig.”

VÁLASZ:

Érdemes megfigyelni, milyen hűségesen adják vissza barátaink Srila Prabhupada szavait. A hangfelvétel átírása ugyanis a következőképpen szól:

Amikor én utasítom, hogy legyél guru, ő te tényleges guru lesz. Ennyi az egész. Ő (És ők) a tanítványnak tanítványai lesznek. Ennyi. [Vagy egy másik átírás szerint: „értsd meg”]

Barátaink kezében azonban az „amikor”-ból „ha” lesz... És roppant segítők szándékkal (vagyis rendkívül tolatkodóan) hozzátészik: „ha valaha megtenné”.

Summa summarum: olyan szavakat adnak Prabhupada szájában, melyeket sosem mondott. Ezt csinálják velem, ezt csinálják Ő Isteni Kegyelmeivel. Megállás nélkül, újra meg újra. Mellesleg a „zavaros kérdések” amiről beszélnek, ilyesmik voltak:

Tamal Krisna Maharaja: Nem, ő azt mondja, Ezek a *ritvik acaryak*, hivatalosan működnek, *diksát* adnak. ... Azok, akiknek *diksát* adnak, kinek a tanítványai lesznek?

Tényleg, milyen zavaros kérdés! Persze, ha valaki nem tudja elfogadni Srila Prabhupada válaszát, érthető, hogy meg akar szabadulni a kérdéstől. Barátaink aztán még tovább merészkednek amikor a május 28.-i beszélgetést másítják meg ehhez nincs is mit hozzáfűzni jelenleg – Giridhari Swami, Umapati Swami és Badrinarayana Prabhu egy cikkükben már ízekre szedték és megsemmisítették ezt a ferdítést. Talán csak egy gondolatot még, mielőtt tovább mennénk: megint úgy támadnak „a te elméleted”-re, mintha valami olyasmire ugrottak volna, amit a cikkem hangoztatott. S nem győzzük ismételni: ez sokkal könnyebb, mint arról beszélni, amiről a cikk valóban szólt.

Maharaja ismét direkt úgy tette, hogy mi megint egy szó szerinti analízist és nem körülírást hajtottunk végre. A körülírásnál azt kell nézni, hogy a téma jelentése változott-e meg. Ebben az esetben a következő kifejezéseket vettük egyenértékűeknek.

„Amikor én utasítom” és „Ha bármely esetben is utasítaná”

A kettő ugyanazt jelenti? Az „amikor” kifejezést arra használjuk, hogy egy beteljesülendő állapotot fejezzünk ki. Ezt az állapotot mi egyszerűen úgy jellemezzük mint 'ha' és 'bármely esetben is'. Ezek a kifejezések ugyanarra a dologra utalnak. Mivel az „amikor én utasítom” csak akkor teljesülhet ha ő kiadja az utasítást, és a „kiadná az utasítást”, akkor Srila Prabhupada állítása akkor fog bekövetkezni „amikor” ő kiadja az utasítást.

Tehát szó sincs arról, hogy Srila Prabhupada szájába tennénk be szavakat, mivel sehol sem állítottuk azt, hogy szó szerint idézünk. Maharajanak meg kell értenie az alapvető különbséget a szó szerinti idézés és a körülírás között. Az utóbbi egy használható technika abban az esetben, ha az a jelentésen nem változtat. Ezt gyakran alkalmaztuk az eredeti cikkünkben is, amint azt a cikk legelején állítottuk:

Mivel csak egy pár napja kaptuk meg az írást, ezért sietve írtuk meg ezt a választ, és emiatt inkább csak egy irányvonalnak és nem pontosnak kell tekinteni.

(válasz Jayadvaita swaminak)

Mi ezért írtunk körül. Ez teljesen megengedett mindaddig amíg a jelentésen nem változtat, és ezt már bemutattuk, hogy a körülírásaink nem változtatnak a jelentésen.

A válaszunkban azt is mondtuk. Pont az előzőleg idézet szakasz előtt:

„Az általad felvetett kérdéseket sokkal részletesebben fogjuk tárgyalni egy nemsokára megjelenő írásunkban, melyet a GBC-nek fogunk leadni.”

(Válasz Jayadvaita Swaminak)

Ez „A Végző Utasítás” lett, amelyben tényleg idézünk a május 28.-i kazetta szó szerinti értelmezésével kapcsolatos GBC nézeteket.

Maharaja azt is tette, hogy a következő beszélgetés nincsen manipulálva:

Tamal Krisna Maharaja: Nem, ő azt mondja, Ezek a *ritvik acaryak*, hivatalosan működnek, *diksát* adnak. ... Azok, akiknek *diksát* adnak, kinek a tanítványai lesznek?

Mi két okból kifolyólag mondjuk azt, hogy tetteti:

1. Maharaja tudatosan hagyta ki a félkövérrel írt betűket. Ez az a pont ahol H.H. Tamal Krisna Maharaja közbelépett. H.H. Jayadvaita Maharaja kihagyta a következő szavakat: „**Nem. ő azt mondja.**” Nyilván H.H. Tamal Krisna Maharaja úgy gondolta, hogy egy félreértés van, és a kihagyott szavak azt mutatják, hogy H.H. Tamal Krisna Maharaja csak tisztázni akarta a felerősített félreértéseket.
2. 1993-ban Dél Londonban, Angliában, H.H. Jayadvaita Maharaja tartott egy leckét a *ritvikről*, amelyben ő maga mondta azt, hogy a május 28.-i beszélgetés egy kissé „összekutyulódik a közepe felé”!
3. Mind Ravindra Svarupa Prabhu, mind Hari Sauri Prabhu, hivatalos GBC cikkekben, bevallották, hogy a kazettának vannak részei, amelyek nem teljesen tiszták. Ravindra Svarupa Prabhu sok mindent hozzátett, hiszen abban a cikkben írta, mely igazából ráhúzta a vizes lepedőt a zóna *acarya* rendszerre:

„Sok bhakta töltött már el órákat ennek a frusztráló és érhetetlen beszélgetésnek a tanulmányozásával. A felek néha kereszt célokat, és tisztázatlan kontextusú névmásokat ejtenek ki.”

(Az én utasításomra, H.G. Ravindra Svarupa prabhu, 1985)

Miután lehordott minket azt mondván, hogy nem tiszteljük a nálunk idősebbeket, biztosak vagyunk abban, hogy Maharaja is alázatosan tisztelni fogja az autoritását az ISKCON-ban.

Úgy tűnik, hogy Maharaja előtt elhomályosul az a tény, hogy a „tanítványomnak a tanítványa” GBC cikk támogatása ellentmond a május 28.-i beszélgetés saját maga által adott értelmezésével:

„Az olvasó kezében tartott írás meg fogja mutatni, hogy 1977 május 28.-án, Srila Prabhupada utasította a tanítványait arra, hogy lelki tanítómesterekké váljanak.”

„A szóban forgó beszélgetésben, Srila Prabhupada nem utal megbízottak által végzett avatásokra, még a *ritvik* szóval kapcsolatban sem.”

(„Tanítványomnak a tanítványa”, 2. és 5. oldal)

Itt a cikk egyértelműen azt állítja, hogy guruk és nem *Ritvikek* lettek a jövőre kinevezve. Maharaja úgy gondolja, hogy ennek pont az ellenkezője történt meg:

„Srila Prabhupada senkit sem nevezett ki, arra, hogy a jövőben guru legyen, csupán *Ritvikeket* nevezett ki, hogy a jelenlétében azok tevékenykedjenek.”

(H.H. Jayadvaita Maharaja, San Diego-i vita, 1990)

Megmutattuk, hogy Maharaja egyik válaszára váró cikket sem olvasta el rendesen, sőt még a saját cikkét sem, amit állítólag próbál megvédeni. Ehhez már csak azt szeretnénk hozzátenni, hogy el kéne olvasnia olyan cikkeket is, amelyeket mint a május 28.-i beszélgetés pontos analízise ajánlanak mostanában.

Már korábban utaltunk Maharaja és a M.A.S.S. rendszer kapcsolatára (lásd nyitó szakasz).

IDÉZET:

„A Végző Utasítás Most térjünk a tényleges 'végső utasításra'...”

VÁLASZ:

Már megint: Miért ez a „végső utasítás” az avatást illetően Srila Prabhupada eltávozása után? Mert Krisna Kant és Yaduraja azt mondják – csupán ezért. Ez a „végső utasítás” egyedül az ő rendelkezésük alapján az. Pfuji!

A cikk most egy pár rövid, körmönfont érvvel folytatódik, amiről beszélni érdemes. Aztán....

Világosan elmagyarázzuk, hogy MIÉRT ez az avatásra vonatkozó „végső utasítás”. Azért mert:

- a) egy utasítás volt
- b) Az avatásról szólt
- c) Ez volt a mozgalomnak kiküldött végső határozat a témára.

IDÉZET:

„Honnan veszed azt az állítást, hogy Srila Prabhupada a rendszert csak az eltávozásáig szerette volna működésbe hozni?”

VÁLASZ:

Erről szólt a cikkem. De miközben elmélyültem a szalmabábut dárdáztátok, ezt nem vettétek észre. Mennyi időt kell még arra fecsérelnem, hogy körbe-körbe járok veletek, s nem jutunk sehová? Ha akarjátok tudni a választ a kérdésekre, olvassátok el még egyszer a cikkemet.

Most érkezünk el az igazi bökkenőhöz, és Maharaja ismételtén visszaveri azt teljesen. Ő sokkal inkább azt emelné ki, hogy a körülírásunk hogyan különbözik a közvetlen idézéstől, vagy a fagyalt különböző ízesítésiről beszél, a helyett, hogy megmondaná nekünk, honnan is szedte, hogy a *ritvik* rendszernek Srila Prabhupada eltávozásakor abba kellett volna maradnia.

A javaslat arra, hogy kérdéseinkre a választ megkapjuk, ha újra elolvassuk cikkét, az legkevésbé szólva is lélegzetelállító. Ha az eredeti cikke tartalmaz ilyen pontosan erre vonatkozó bizonyítást, akkor miért nem bíznak benne. Miért kérte Ő Szentsége Giridhari Maharaja egy új cikk megírását? Miért érezte a Maharaja úgy, hogy ki kell dobnia az előző írását, amiben már megdönthetetlen bizonyítékot adott a rendszer eltávozáskori megállításának a helyességéről? Miért nem mondja csak nekünk azt, hogy olvassuk el a cikkét az elejéről, és csak annyiban hagyja?

IDÉZET:

„És ezzel egy időben, a legfontosabb kérdéssel kapcsolatban, azzal amelyet Satsvarupa Goswami és minden GBC konkrétan megkérdezett, hogy milyen lesz az avatási rendszer az eltávozását követő tízezer évben, csöndben marad. Semmi írott instrukció a templom presidenteknek, semmilyen utasítás a GBC-nek, semmilyen aláírt levél. Ez a feltevés annyira abszurd, hogy nehezen hihető.”

VÁLASZ:

Srila Prabhupada a GBC tagjaiból álló delegációhoz beszél, s mivel nem foglalta írásba a szavait, szerintetek „egyetlen szót sem mondott.”

Nyilvánvaló, hogy a fenti megjegyzést egy bizonyos környezetben tettük – mi konkrétan az írott instrukciókra utaltunk. Az, hogy kiadnak egy írott határozatot az egész mozgalomnak, amelynek csak 4 hónapig lett volna érvénye, és ugyanakkor egyetlen írott instrukciót sem adnak ki arról, hogy mi lesz a következő 10000 évre érvényes, az teljes mértékben hihetetlen. Egy néhány másodpercig tartó pár szóból álló beszélgetés, amelyről a GBC korábban bevallotta, hogy nem egyértelmű, szemben egy az egész mozgalomnak szétküldött aláírt határozattal, semmit sem ér. Emlékezzünk arra, hogy Srila Prabhupada ragaszkodott ahhoz, hogy még a legapróbb dolgokat is írásban rögzítse.

IDÉZET:

Ha Srila Prabhupada tanításai a *parampara* folytatásáról a távollétében, annyira kristály tiszták lettek volna egy teljes évtizedig, mint ahogy azt te állítod, annyira tiszták, hogy még ki sem kellett volna adnia a témával kapcsolatos konkrét határozatot a mozgalomnak, akkor meg minek küldött a GBC egy speciális delegációt az ágyához?

VÁLASZ:

Már megint fogalmatok sincs arról, hogy miről beszéltem. A cikkem nem arról szól, „hogyan kell működtetni a *paramparat*”, hanem arról, hogy igenis van egy *parampara*. Amit – jól van, jól van – barátaink elfogadnak. Kell, hogy legyen egy *parampara*, egy tanítványi láncolat – csak épp ne legyenek benne egymást követő mesterek és tanítványok. Még pontosabban: az elkövetkező 9500 évben ne legyenek benne egymást követő mesterek és tanítványok aztán pedig már abszolút ne legyen semmi.

Ahogy Prabhupada tanította nekünk, nem igaz?

Srila Prabhupada sosem tanította azt, hogy vannak tetszőleges időkorlátok arra vonatkozóan, hogy a tanítványi láncolat egy tagja meddig lehet „jelenlegi”. Igen, Srila Prabhupada valóban tanított minket a tanítványi láncolatról, de Srila Prabhupada a jelenlegi utód. A kérdés azzal kapcsolatos, hogy mennyi időnek kell eltelnie mielőtt lesz egy újabb. Mi nem érzünk készletét arra vonatkozóan, hogy tetszőleges időtartamokról spekuláljunk, amikor a jelenlegi kapocstól világos instrukcióink vannak a folytatásra.

IDÉZET:

„Az egyedüli példák arra, amikor Srila Prabhupada említ olyat, hogy a tanítványai avathatnak, azok az ambiciózus elhajló bhaktákhoz, mint Tusta Krisnához írt levelekben található.”

VÁLASZ:

Nos, azt hiszem, hozhatok fel több példát is. De minek? Bármit idézek Srila Prabhupadától, rögtön félresöpítek, ahogy most is – ebben az esetben azzal, hogy Tusta Krisna jellemét támadjátok.

Ha nekem kellene megvédenem az álláspontokat, és ilyen világos, egyértelmű, félreérthetetlen kijelentéssel állnék szemben, mint amelyet Srila Prabhupada Tusta Krisnának írt levelében találunk, azt hiszem, én is mindent megtennék, hogy a szőnyeg alá söpörjem. Találghattok Srila Prabhupada szándékát illetően. Próbálkozhattok azzal, hogy a címzettjét ócsárolva banálisnak mutatjátok be a levelét. De nem szabadulhattok meg tőle. Íme, itt van még egyszer, teljes egészében.

[A levél következik]

Mi természetesen nem próbálunk „megszabadulni” tőle. Maharaja az aki meg próbálja figyelmen kívül hagyni, és próbál megszabadulni attól, amit mi a levélről mondunk. Itt vannak a pontok megint, néhány továbbival kiegészítve:

1. A levél személyes levél volt, és a mozgalom csak tíz évvel a címzés után szerzett tudomást róla és akkor csak az egyik *ritvik* helytelen tevékenységeiből kifolyólag. Tehát milyen hatása van a 1977 július 9-i levél megszüntetésében?
2. A levél egy a címzettnek szóló instrukció volt. Így hogyan alkalmazható mint egy konkrét felhatalmazás bárki másnak az ISKCON-ban?
3. A levél azt az elvet hordozza magában, hogy a guru eltávozása az idő amikor, az utódlás létrejöhet. Hogyan lehet egy esetleges megtörténést megadó instrukció megegyező egy biztos történést megadó instrukcióval? pl. Az ember vezethet kocsi amennyiben elérte a 17 éves kort (Az egyesült Királyságban). De más képesítés és utána felhatalmazás is szükséges. Szóval a guru eltávozása egy akadály, amelyet át kell lépni, ahhoz, hogy a tanítvány a *diksa* guru szerepet felvehesse. De ez nem automatikus. A képesítésnek és felhatalmazásnak is meg kell lennie.
4. Ha Maharaja úgy gondolja, hogy maga Tusta Krisna volt felhatalmazva ezzel a levéllel, attól még nincs hatással az ISKCON működésére. A levél elolvasása után nem sokkal el is hagyta a mozgalmat, és semmi esetre sem képesített még most sem, a Siddha Svarupaval folytatott társulása következtében, akinek a filozófiai eltér Srila Prabhupadaétól.
5. És miért lett volna ez az állítólagos felhatalmazó levél egy olyan személynek kiküldve aki, minden bizonnyal a legkevésbé volt képesített arra, hogy megkapja, amint azt beláttuk a többi levélből, amit Srila Prabhupada neki címzett.

Így most „megszabadultunk” a levéltől. Mi csupán azt állítottuk, hogy nem egy felhatalmazás volt sem a *Ritvik*eknek sem a rendes *bhaktáktank* az ISKCON-ban, ahhoz, hogy a saját tanítványaikat avassák. A fentiek az erre vonatkozó okok. Az okok arra, amiért Maharaja kétségkívül „megszabadulna” minthogy válaszolna.

Természetesen el kéne hinnünk, hogy ez a levél csak odavetett konc egy deviánsnak. Mi, többiek vígan semmibe vehetjük, hiszen – mi sem nyilvánvalóbb! – sohasem hozták nyilvánosságra. És amit Srila Prabhupada Tusta Krisnának mondott arról, hogy tanítványokat kell elfogadni, az valami olyasmi, amit mi, többiek persze még sose hallottunk. Mintha nem olvastuk volna az *Upadesamrita* első versét:

*Vaco vegam manasah krodha vegam
jihva-vegam udaropastha-vegam
etan vegan yo visaheta dhirah
sarvam apimam prithivim sa sisyat*

Aki képes kordában tartani a beszéd, az elme a düh, a gyomor, a nyelv és a nemi szervek készítéseit, azt goswaminak nevezik, s alkalmas arra, hogy tanítványokat fogadjon el az egész világon. Persze csak addig amíg *ritvik*ként csinálja, ugye? Biztos vagyok benne, hogy létezik egy Krisna Kant magyarázat ehhez a vershez. Most azonban Srila Prabhupada szólal meg – titokban? becsvágyó deviánsokhoz intézve szavait? – a *Srimad Bhagavatam* leckén, Sri Dhama Mayapurban 1976. március 67.-án, tíz nappal Gaura-purnima előtt:

Az emberek általában nem értik meg, de akik prédikálnak, azoknak nagyon őszintének kell lenniük, ugyanígy. *Rupa-raghunatha-pade haiba akuti*. Olvasniuk kell az írásokat, a tanítást, mint az *Upadesamrita*, A tanítások nektárja. Követnünk kell, nagyon szigorúan kell követnünk. Aztán Prithivim sa *sisyat*. Aztán majd képes leszel az egész világon tanítványokat fogadni. Ez az utasítás. Tényleg ez az.

Az idézetek csupán a tanítványok avatásához szükséges képesítettségekről beszélnek. Ezek az előírások mindig ott voltak. De ahhoz, hogy *diksa* guruk legyünk, Srila Prabhupada azt állítja, hogy pontosan az előző *Acaryanak* kell felhatalmazást adnia:

„Olyan, a tanítványi láncolat, hiteles lelki tanítómesterétől kell vennünk avatást, akit lelki tanítómestere felhatalmazott. Ezt *diksa-vidhananak* nevezik” (S.B. 4.8.54, magyarázat)

Ez a vers teljesen felesleges lenne akkor, hogy ha valakinek olyan előírásokat kellene követnie amelyek már eleve léteztek (Az ISKCON esetében) a korábbi lelki tanítómester létezése előtt. Srila Prabhupada ezt az elvet saját státuszára vonatkozó kérdés megválaszolásában is megismétli:

A guru akkor lehet guru amikor a guruja utasítja. Ennyi az egész. Különbösen senki sem lehet guru. [...] Tudnod kell, hogy az ember akkor lehet guru amikor a guruja arra utasítja, ennyi. (B.G lecke 1975 október 28)

ZÁRSZÓ:

Kezdek belefáradni az egészbe. Átrágtam magam tíz oldalon az irományotokban, teli volt hangzatos érvekkel, és még mindig hátra van tíz oldal, hasonlóképp piszkos érvekkel teli tűzdelve. Talán vegyem komolyan? Nem ér annyit az egész cikkeket. Aki ez idáig nem jött rá, hogy a cikkeket és a benne leírt elméletek kutya kakit sem érnek, az valószínűleg akkor sem értené meg, ha olyan hosszú könyvet írnék, mint a Mahabharata, ha olyan tömör lenne, mint a Vedanta Sutra, és ha annyi lábjegyzet lenne hozzá, mint a Védák összes verse.

Persze már hallom is: „Jayadvaita Swami nyuszi lett. Olyan erős érveket hoztunk fel, amikkel már nem tudott mit kezdeni.” Rendben. Nyugodtan töltsétek csak azzal az elkövetkező 9500 évet, hogy azt prédikáljátok a világban: Srila Prabhupada befagyasztotta a tanítványi láncolatot, mostantól kezdve egészen 11500-ig, s tette mindezt a végrendeletében felbukkanó egyetlen „mostantól” szócskával és három másik szóval, amit az ingatlanok megbízott igazgatóiról mondott. Eközben én folytatom a munkámat.

Amint már megmutattuk, Maharaja még mindig nem tett konkrét állításokat a szóban forgó témáról. Még ott is ahol, helyesen kiemelte a hibánkat, hogy a 'sima' szó helyett a 'szokványos' szót használtuk, az állításunk érvényességét a legkevésbé sem befolyásolta. Maharaja meg nem megy át 10 oldalon. Ezen tíz oldalnak csupán egy töredékét választotta ki, és akkor is csak olyan felnagyított hibákat támadott, amelyeknek semmi köze nem volt a szóban forgó témához.

Maharaja elfogadta azt az elvet, hogy az *acaryak* hosszú ideig „jelenlegiek” maradhatnak (Vyasadeva példája stb.), érdekes módon azonban mégsem tartja ezeket a személyiségeket olyanoknak akik 'befagyasztották a tanítványi láncolatot'. Nem, ezt az ellenvetést arra az esetre tartja meg, ha esetleg Srila Prabhupada maradna a jelenlegi, és ilyen módon megakadályozza a tanítványaitól, hogy avató guruk legyenek. Azzal érvelhet, hogy más esetekben az *acaryak* fizikailag jelen voltak, de ez másik kérdés. Itt most két pontot tudunk tekinteni:

- 1) Az *acaryanak* fizikailag jelen kell-e lennie, ahhoz, hogy „jelenlegi” maradjon a tanítványi láncolatban?
- 2) Egy *acarya* hosszú ideig is lehet „jelenlegi”?

Maharaja már elfogadta azt, hogy a második kérdésre a válasz IGEN. Ha az 1) kérdésre a válasz NEM, akkor az idő kérdése értelmetlenné válik, a 2) kérdésre adott válasz miatt. Ha az 1) kérdésre a válasz IGEN, akkor az idő kérdése újból értelmetlenné válik, hiszen az *acaryanak* nem szabad „jelenleginek” maradnia miután elhagyta a testét. Ahhoz, hogy legyőzze a *ritvik* elméletet Maharajanak az alábbi instrukciókra kellene példát mutatnia Srila Prabhupada tanításaiban:

- a) Az *acarya* csak akkor lehet jelenlegi, ha 'fizikailag jelen van'.

vagy

- b) Hogyha az *acarya* nincsen jelen fizikailag, akkor csak rövid ideig lehet 'jelenlegi', ahogy azt a Maharaja szeretné.

Megkérjük Maharajat vagy bárki mást arra, hogy találja meg ezeket az instrukciókat Srila Prabhupada tanításaiban.

Csak még egy apróság:

IDÉZET:

„NINCSEN 'SIMA VANÍLIA'.

„Összefoglalva, a következőkhöz ragaszkodsz:

- a) A *ritvik* rendszernek meg kell állnia.

És

- b) Srila Prabhupada eltávozásával kell megállnia.

Sem az a) sem a b) kijelentés nem tűnik fel a július 9.-i levélben. Ezek teljes mértékben a te koholmányaid. A 'sima vanília *par-ampara* rendszer' által ihletett koholmány, amely, ahogy azt tisztán bemutattuk egy másik a saját képzeletből született fikció, valóságos alapok nélkül.”

VÁLASZ:

Valami okból a július 9.-i levél lett mindennek a magva, és egyetlen kijelentés sem hangozhat el a rá való hivatkozás nélkül. A hülyeséget is csak akkor lehet most már hülyeségnek nyilvánítani, ha Srila Prabhupada ezt határozottan kimondta egy 1977. július 9.-én kiadott levélben. Meglehetősen érdekes megszorítása ez a bizonyítékoknak.

Mi sehol sem mondjuk azt, amit a Maharaja a fentiekben állít. Mi csupán egy tényt állítottunk. Azt, hogy sem az a) sem a b) pontok nem jelennek meg a július 9.-i levélben. Ha Maharaja mutat nekünk, egy másik előfordulást Srila Prabhupada központi határozataiban vagy könyveiben, akkor azt mi is bizonyítékként kezelnénk. Sajnálatos módon Maharaja cikkei nem szólnak hozzá az a) és b) állítások bizonyítékaira vonatkozó kérdésekhez, így az előfordulásuk nem is kérdés. Mi sehol sem állítottuk azt,

hogyan az a) és b) kijelentések a július 9.-itől különböző dokumentumban nem találhatóak meg. Mi csupán azt emeltük ki, hogy nem fordulnak elő a július 9.-i levélben. Sőt sehol máshol sem fordulnak elő, és ezért nevezzük mi ezeket az állításokat koholmányoknak. Felkérjük Maharajat, hogy mutassa meg az ellenkezőjét.

Mindegy.

Azok számára, akik korábban esetleg azt gondolták, hogy csak ravaszak vagytok, s nem sértegettek, mostanra a sértegetés is egyértelművé vált. Srila Prabhupada tanítványának tekintetek, aki az ő szavait hirdeti, ám amire én azt mondom, hogy az ő egyszerű tanítása, azt ti elvetitek mint fikciót, saját képzeletem szüleményét. Ahogy korábban említettem, minden bizonnyal megérdemlem, hogy sérteghessenek. De Srila Prabhupada tanítása nem ezt érdemli.

Éppen ezért ehhez a cikkhez függelékként hozzákapcsolom kitalációnak elkönyvelt írást, ezúttal lábjegyzetekkel. Bármennyire is hangoztatjátok, hogy tisztelitek Srila Prabhupadat, nem hiszem, hogy csak úgy odasétálhatnátok és arcul üthetitek a tanításait.

A cikked függelékében található idézetek a cikkednek egy olyan részét támasztják alá, amellyel mi teljesen egyetértünk. Mindenki elfogadja a tanítványi láncolat elvét, és, hogy az embernek meg kell közelítenie egy „soron következő kapcsolatot”, láncszemet. Mi csak abban nem értünk egyet, hogy szerinted ez a *paramparanak* egy „sima vanília” verzióját teszi ki, és ebből következően a p.s. *ritvik* rendszer bogusz kell, hogy legyen. Ez egy fikció. A te értelmezésed. A függelékben található idézetek egyike sem említi „sima vaníliát”, és egyike sem mond ellent a „*ritvik*” rendszernek. Mire akarsz kilyukadni? Ismét elnézést kérünk bármilyen sértés miatt; mi teljes mértékben elismerjük Maharaja, rangidősségét, és a Srila Prabhupada mozgalmára felé mutatott elszántságát. Tiszteletben tartjuk Maharaja, a Srila Prabhupada tanításainak mély ismeretét, mely a miénkénél jóval tovább mutat. Ez az egyetlen kérdés amivel kapcsolatban problémák merültek fel. Sajnálatos módon ezek a problémák a második generációs tanítványok ezreinek komoly szétválását eredményezték, és a jövőben komoly hatásai lesznek, hacsak nem teszünk ellene valamit. Ez az egyetlen okunk arra, hogy ilyen keményen beszéljünk, nem pedig tiszteletlenségéből.

Összegzés:

H. H. Jayadvaita Swami

- 1. Maharaja nem válaszolt egyetlen a *ritvik* kérdés érvényességével kapcsolatos az eredeti cikkünkben megjelent kijelentésünkre se, és még fontosabb, hogy az utolsó előtti szakaszban felszínre hozott a) és b) kulcsfontosságú pontokra vonatkozó bizonyítékokra sem tért ki. Így bármennyire is igaza lehet Maharajanak minden másban amit mondott, nem tudta teljesíteni a fő feladatát. Ez okozta Giridhari Maharaja kérését egy új cikkre: hogy elbizonytalanítsa azokat, akiket meggyőzött a *ritvik* érv.**
- 2. Maharaja főleg a triviális és használhatatlan pontokra koncentrált, de még így sem tudta sehol bemutatni azt, hogy tévedtünk volna valahol. Sőt az egyetlen pont amit érvényesen sikerült kiemelnie az az, hogy az 'általános' szó helyett a 'sima' szót kellett volna használnunk. De még így is, ennek az apró tévedésnek a következménye nudli, hiszen kicsit sem változtatja meg, semelyik végkövetkeztetésünket.**

Kérünk, hogy bocsáss meg bármilyen sértést is elkövettünk volna ellened, minden dicsőséget Srila Prabhupadanak!

WWW.ISKCONIRM.COM
WWW.ISKCONIRM.COM/MAGYAR.HTM
IRM@ISKCONIRM.COM